

คนดี...

มองร่างที่เฝ้ามองเห็นโคลเห็นใหม่
คือตาสีตาสีทำนากัน
ทุกทุกวันอาบเหงื่อเพื่อเลี้ยงไทย

กลางแสงแดดแผดเผาให้เราร้อน
กสิกรไม่เคยเบื่อหยาดเหงื่อโคล
ธรรมชาติก็เกลี้ยงแสงรังสรรค์ภัย
น้ำแล้งไปกลับท่วมท้นล้นแผ่นดิน

คนดี...

มองชนที่เข้าในทักลับนับไม่สิ้น
อาบอบนวก, บาร์เถื่อนเกลื่อนธาณินทร์
อบอวลกลิ่นความงามหัวคามเมือง

เขาคือคนชนสูงฝูงชนเชื้อ
ยอเลิศเหลือชานชื่อลือละเลื่อง
จ่ายเงินได้ตามใจไม่กลัวเปลือง
เพื่อหาเครื่องบำเรอปรนเปรอตน

มองเห็นความแตกต่างอย่างนี้ใหม่
ว่าคนไหนควรยอหรือท้อหม่น
คนไหนใจสมคำราคาคน
รวยหรือจนก็เกิดมาฟ้าเดียวกัน

อยู่ปราสาทราชฐานหรือบ้านนอก
กำเนิดออกจากทางเดียวเห็นเทียวนั้น
ยศ ศักดิ์ อย่าหลงบ่ว่าสำคัญ
ท้ายชีวิตคือ “บ้ำข้า”...ไม่ว่าใคร

ในความแตกต่างของค่าคน (๒)

สุนทร เพชรเกตุ